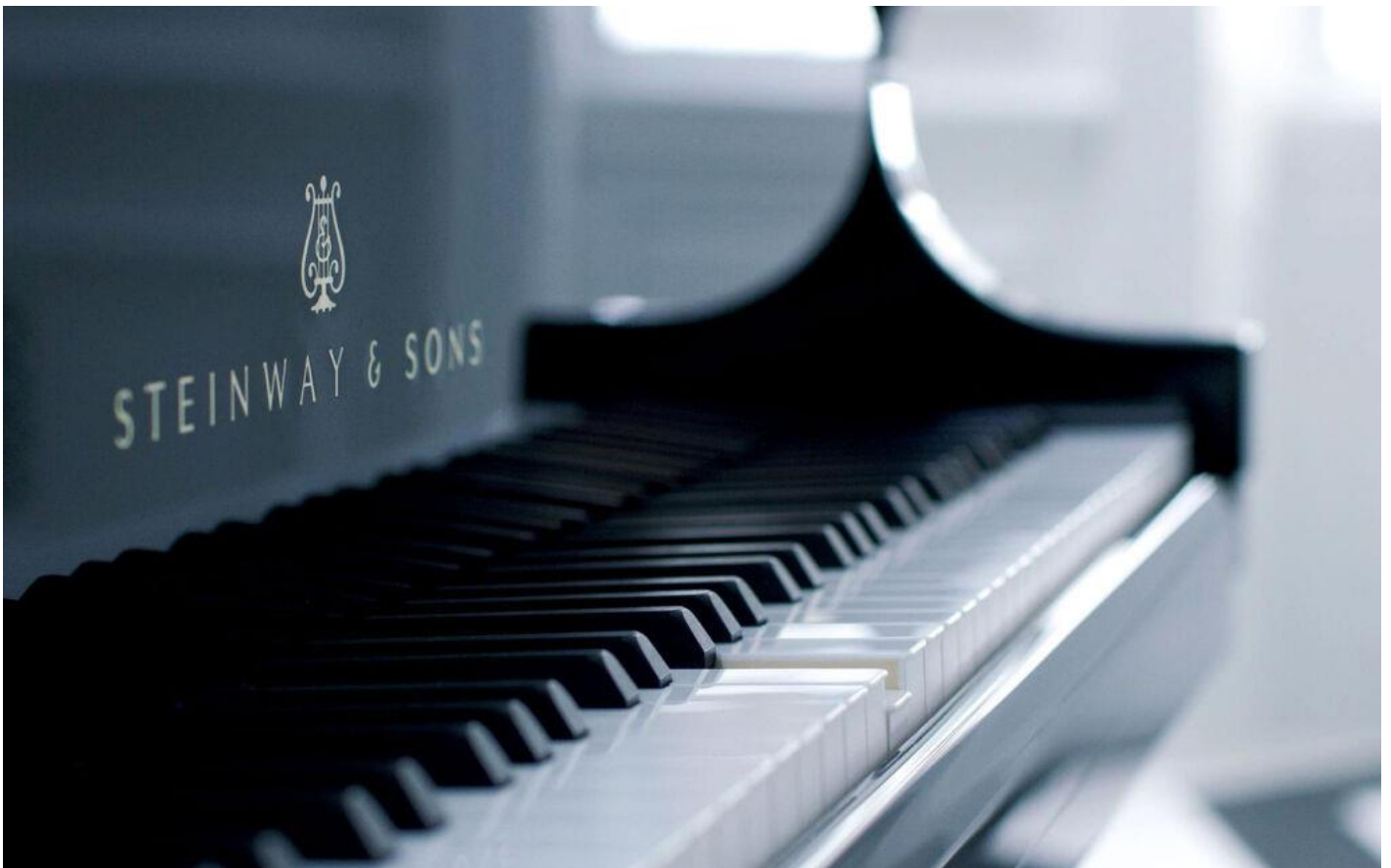

Liedkonsertti

laulu Johan Krogius

piano, Niilo Ruotsala

Helsingin Konservatorion Sali, 26.4 klo 17.30

Opettaja, Heikki Pellinen

Ohjelma

Ture Rangström (1884-1947)

Avskedet

Stjärnornas tröst

Hugo Wolf (1860-1903)

Nimmersatte liebe (Mörrike-lieder n.9)

Er ist's (Mörrike-lieder n.6)

Franz Schubert (1797-1828)

Die Schöne müllerin (D.795)

5. Am feierabend

6. Der Neugierige

11. Mein

Jean Sibelius (1865-1957)

Vårtagen (op. 61 n.8)

Längtan heter min arvedel

(op. 86 n.2)

Sergei Rahmaninov (1873-1943)

Noch p'etchalna (op. 26 n.12)

Vesennie vody (op. 14 n. 11)

Käännökset

Avskedet

År av skumma färder fick du pröva,
jag kan se dig när du gick ombord.
Som det stumma offret gick du.
Ingen kunde ge dig tröst med blick och ord.

I de gröna sommarsunden
dolde snart den sista udden hägn din båt,
och min sköna syn för stunden,
brast som bubblor brista I ett regn av gråt.

Blott en strimma rök som dröjde.
Blott en våg som hvälde
trött och knäckt mot strand
Kvällens dimma sakta höjde sig
och vassen skälfde för en fläkt ibland.
och jag vände åter samma väg vi brukat taga
och jag såg dig än,
och jag kände blodets flamma
genom hjärtat jaga som en våg igen.

Nu är flamman slocknad,
bara tidens långa flöde glider jämt förbi.
Vara samman, skiljas, fara,
det är så vart öde är bestämt att bli

Käännös, Johan Krogius, Niilo Ruotsala

Stjärnornas tröst

Jag har frågat en stjärna i natt,
ett ljus långt bort där ingen bor:
vem lyser du främmande stjärna?
du går så klar och stor.

Hon såg med en stjärneblick,
som gjorde min ömkan stum:
Jag lyser en evig natt.
Jag lyser ett livlöst rum.

Mitt ljus är en blomma som vissnar
i rymdernas sena höst.

Det ljuset är all min tröst.
Det ljuset är nog till tröst

Runo, Bo Bergman

vuosia sait kokea outoja retkiä,
näin sinut kun astuit kyytiin.
Lähdit kuin mykkä uhri
Kukaan ei voinut lohduttaa sinua katsein ja
sanoin
Vihreissä kesäsalmisissa
viimeisen kärjen kasvusto kätkee pian laivasi,
ja hetken kaunis näkemykseni
purskahti niin kuin kuplat purskahtavat itkun
sateeseen

Vain savun juova viipyi.
Vain aalto joka löi
uupuneena ja murtuneena rantaan
Illan sumu hiljalleen nousi
ja ruoko värisi ajoittain tuulessa
ja käännyn samalle tielle mitä kuljettiin
ja näin sinut jälleen,
ja tunsin vereni liekin
joka sydämeeni kulki kuin aalto jälleen

Nyt liekki on sammunut
Vain pitkä ajan kulku luistaa tasaisesti ohitseni
Olla yhdessä, erota, lähteä,
niin joka ikinen kohtalo on päätetty jäämään.

Runo, Karin Boye

Tänä yönä olen kysynyt tähdeltä,
valo kaukana jossa ei ole ketään:
kenelle loistat ihmeellinen tähti?
Kuljet niin kirkkaana ja suurena.

Hän katsoi tähden katseella,
joka hiljensi säälini:
Minä loistan ikuisen yön.
Minä loistan elätömän tilan

Minun valoni on kukka joka kuihtuu
avaruuksien myöhäisessä syksyssä

Se valo minulle kaikki lohtu
Se valo on kyllin lohduksi

Käännös, Johan Krogius, Niilo Ruotsala

Nimmersatte Liebe

runo, Eduard Mörike

So ist die Lieb'! So ist die Lieb'!
Küßen nicht zu stillen:

Wer ist der Tor und will ein Sieb
mit eitel Wasser füllen?

Und schöpfst du an die tausend Jahr;
und küßest ewig, ewig gar,
du tust ihr nie zu Willen.

Die Lieb', die Lieb' hat alle Stund'
neu wunderbarlich Gelüsten;
wir bißen uns die Lippen wund,
da wir uns heute küßten.

Das Mädchen hielt in guter Ruh',
wie's Lämmlein unter'm Messer;
ihr Auge bat: nur immer zu,
je weher, desto beßer!

So ist die Lieb', und war auch so,
wie lang es Liebe giebt,

und anders war Herr Salomo,
der Weise, nicht verliebt.

Käännös, Juhani Koivisto

Er ist's

Runo, Eduard Mörike

Frühling läßt sein blaues Band
wieder flattern durch die Lüfte;
süße, wohlbekannte Düfte
streifen ahnungsvoll das Land.

Veilchen träumen schon,
wollen balde kommen.

Horch, von fern ein leiser Harfenton!
Frühling, ja du bist's!
Dich hab ich vernommen!
Ja, Du Bist's

Sellaista on rakkaus! Sellaista on rakkaus! Mit
Ei suudelmilla sammutettavissa:

kuka on niin yksinkertainen että haluaa seulan
silkalla vedellä täyttää?

Ja vaikka ammennat tuhat vuotta;
ja suutelet, ikuisesti, ikuisesti vain,
et tee koskaan sen tahdon mukaan.

Rakkaudella on joka hetki
uusia ihmeellisiä mielihaluja;
purimme huulemme haavoille
kun tänään suutelimme.

Neitonen oli aivan rahuassa,
kuin karitsa veitsen alla;
hänen katseensa pyysi: aina vain lisää,
mitä kipeämpää, sen parempi.

Sellaista on rakkaus, ja on aina ollut
niin kauan kuin rakkautta on ollut,

eikä muulla tavalla ole herra Salomo,
se viisas, rakastanut.

Taas on noussut liehumaan
viiri kevään ylle tienoon,
tuoksut tuoreet vaippaan vienoon
verhoo aavistellen maan.

Vuokot viestiään
mielii tulla tuomaan.

Kaukana soi harppu säveltään.
Saavuit, kevätsää!
Tottahan sun huomaan!
Kyllä, Siinä sinä olet

Käännös, Reijo Norio

Die schöne müllerin

Runo, Johann Müller

5. Am feierabend

Hätt ich tausend Arme zu rühren!
Könnt ich brausend die Räder führen!
Könnt ich wehen durch alle Haine!
Könnt ich drehen alle Steine!
Daß die schöne Müllerin
merkte meinen treuen Sinn!

Olisipa minulla tuhat kättä kehossani,
silloi jaksaisin panna rattaat jyrisemään!
pystyisin tuulemaan lehtojen halki,
osaisinpa laittaa kivet pyörimään,
jotta kaunis myllärintytär
huomaisi uskollisen mieleni!

Ach, wie ist mein Arm so schwach!
Was ich hebe, was ich trage,
was ich schneide, was ich schlage,
jeder Knappe tut mir's nach.

Ah, miten voimani ovat heikot,
Mitä nostankin, mitä kannankin
mitä laikkaankin tai mitä lyönkin,
kuka tahansa renkipoika pystyy samaan.

Und da sitz ich in der großen Runde,
in der stillen kühlen Feierstunde,
und der Meister spricht zu allen:
Euer Werk hat mir gefallen;
und das liebe Mädchen sagt
allen eine gute Nacht.

Ja siinä mina sitten istun suuressa joukossa
Rauhallisena, kylmänä nuotion hetkessä
Ja mestari puhuu kaikille yhteisesti:
Teidän työnne on ollut minulle mieliksi
Ja ihana tyttönen toivotta
kaikille hyvää yötä."

Käännös Johan Krogius

6. Der Neugierige

Ich frage keine Blume,
ich frage keinen Stern;
sie können mir alle nicht sagen,
was ich erfähr so gern.

Ei kukkanen, ei puu,
ei tähti loistavin,
ah, kenkään ei kerro,
min tietää tahtoisin.

Ich bin ja auch kein Gärtner,
die Sterne stehn zu hoch;
mein Bächlein will ich fragen,
ob mich mein Herz belog.

En tarhuri oo lainkaan
on tähdet kaukana;
oi, kerro, puro pieni,
kaikk´ onko petosta.

O Bächlein meiner Liebe,
wie bist du heut so stumm!
Will ja nur eines wissen,
ein Wörtchen um und um.

oi, metsän puro kirkas,
miks' ääntäs kuule en?
Mä vastausta yhtä
vain sulta pyytelen.

Ja! heißt das eine Wörtchen,
das andre heißet nein,
die beiden Wörtchen schließen
die ganze Welt mir ein.

Kyllä! on sana toinen
on toisen nimi, Ei!
nuo kaksi sanaa pientä
ne multa rauhan vei.

O Bächlein meiner Liebe,
was bist du wunderlich!
Will's ja nicht weitersagen,
sag, Bächlein, liebt sie mich?

Oi, metsän puro kirkas,
kuin oot niin ihmeinen!
Nyt kerro miten paljon
mä hälle merkitsen

Käännös, Kyllikki Solanterä

11.Mein

Bächlein, laß dein Rauschen sein!
Räder, stellt eur Brausen ein!
All ihr muntern Waldvögelein,
groß und klein, endet eure Melodein!
Durch den Hain aus und ein
schalle heut ein Reim allein:
Die geliebte Müllerin ist mein!
Mein!

Frühling, sind das alle deine Blümelein?
Sonne, hast du keinen hellern Schein?
Ach, so muß ich ganz allein,
mit dem seligen Worte mein,
unverstanden in der weiten Schöpfung sein.

Käännös, Johan Krogius

Vårtagen

Nu susar vår genom solblå luft,
och kådiga barrträn ånga,
och skymningens tystnad blir gåtfullt varm
i tränande kvällar långa.

Jag är förtrollad, jag är förbytt,
jag blivit mig själv en gåta,
jag ville leva, jag ville dö,
jag ville skratta och gråta.

Jag ville rida till strid, till slag,
där susande svärdshugg ljunga –
jag ville ensam på skogssjöns strand
om längtan och saknad sjunga.

Jag ville kyssa till blods en mun
i darrande vällustvala,
jag ville trycka en helgonkyss
på händer vita och smala.

Och solen sjunker och allt blir tyst.
Blått vårliga bäckar brusa –
min själ blir sorgsen, min själ blir glad
i tränande kvällar ljusa.

Käännös Johan Krogius

Puro, lopeta solinasi,
myllynrattaat, lakatkaa jymänne,
metsän kaikki linnut,
suuret ja pienet, hiljentäkää laulunne!
Lehdon halki joka suuntaan
kaikukoon tänään vain yksi virke:
Rakastettu myllärin tytär on minun!

Kevät, ovatko tässä kaikki sinun kukkasi?
Aurinko, etkö voi paistaa kirkkaammin?
Oi! Sivan yksin mina jäänkin
tämän sanan ”minun” kanssa,
eikä koko luomakunnassa ole ketään joka
minua ymmärtäisi!

Runo, B. Gripenberg

Nyt kevät humisee auringonsinisen taivaan
halki
ja pihkaiset havupuut tuoksuvat,
ja hämärän hiljaisuus muuttuu salaperäisen
lämpimäksi
kaipausta tihkuvien iltojen pitkiintyessä

olen kuin lumottu, olen uudesti syntynyt
minusta on tullut arvoitus
tahdon elää, tahdon kuolla,
tahdon nauraa ja itkeä

Tahtoisin ratsastaa sotaan, taisteluun
missä suhisevat miekaniskut salamoivat
tahtoisin yksinäni metsäjärven rannalla
kaipauksesta ja ikävästä laulaa.

Tahdon suudella veriseksi suun
vapisevassa horroksen kiihkossa
tahtoisin laittaa pyhän suudelman
valkoisille kapeille käsille.

Ja aurinko laskee ja kaikki hiljenee.
Vain keväiset purot porisevat
Sielustani tulee surullinen ja iloinen
Kaipausta tihkuvina kirkkaina iltoina.

Längtan heter min arvedel

Runo, Erik Karlfeldt

Längtan heter min arvedel,
slottet i saknadens dalar.
Sakta ett underligt strängospel
tonar igenom dess salar.

Kaipuu on minun perintöosani
linna kaipauksen laaksossa
hiljaa salaperäinen kielien sointi
soi saliensa halki.

Säg, vadan kväller du, klagande ström,
djupt ur de skumma gemaken,
du som mig sjunger om natten i dröm,
sjunger om natten mig vaken.

Sano, miksi kumpuat, valittava virta,
syvältä hämäristä salongeistasi
sinä joka laulut öisin unissani,
laulat öisin minut hereille.

Vem är den själ som i suck och i ton
andas från hemliga strängar,
ljuvligt som doften från humlornas bon
flyter på gulnande ängar?

Ken on sielu joka huokauksin ja sävelin
henkäilee salaisilta kieliltä,
ihanasti kuin kimaltenpesien tuoksut
kelluvat kellertävien ketojen yllä?

Somrarna blekna och solar gå ner,
timmarna varda mig tunga,
rosorna dofta i vissna kvarter,
minnena viska och sjunga.

Kesät haalistuvat ja auringot laskevat.
tunnit käyvät minulle raskaiksi
ruusut tuoksuvat kuihtuneissa penkeissä,
muistot kuiskaavat ja laulavat,

Klinga, du klagande strängospel,
sällskap i drömmande salar!
Längan heter min arvedel,
slottet i saknadens dalar.

kaiu valittava kieltensoitto
seurani unisissa saleissa
Kaipuu on minun perintöosani
linna kaipauksen laaksossa

Noch p'etchalna

Runo, A. Bunin

Ночь печальна, как мечты мои...
Далеко, в глухой степи широкой,
Огонек мерцает одинокий...
В сердце много грусти и любви.

Yö on surua täynnä, niin ovat unenikin
Kaukana, laajalalla arolla
yksinäinen valo välkky
Sydämeni on täynnä surua ja rakkautta

Но кому и как расскажешь ты,
Что зовёт тебя, чем сердце полно?
Путь далек, глухая степь безмолвна,
Ночь печальна, как мои мечты.

Kenelle, ja miten voisi kertoa
Mitä viitilöi sinua, mitä täyttää sydämesi
Pitkä on tie ja piittaamaton on hiljainen aro,
Yö on surua täynnä, niin ovat unenikin

Käännös, Johan Krogius

Vesennie Vody

Ещё в полях белеет снег,
А воды уж весной шумят,
Бегут и будят сонный брег,
Бегут и блещут, и гласят.

Они гласят во все концы:
„Весна идёт, Весна идёт!
Мы молодой весны гонцы,
Она нас выслала вперёд.

Весна идёт, Весна идёт!”
И тихих, тёплых майских дней
Румяный, светлый хоровод
Толпится весело за ней.

Käännös, Juhani Koivisto

Runo, Fjodor Tjuttsev

Vielä pelloilla valkoisena hohtaa lumi
mutta vedet kohisevat jo keväisesti,
juoksevat ja herättävät unisen rannan,
juoksevat, kimaltavat, kuuluttavat,

kuuluttavat joka suuntaan:
"Kevät tulee! Kevät tulee!
Me olemme nuoren kevään viestinviejiä,
hän lähetti meidät edeltä.

Kevät tulee! Kevät tulee!"
Ja hiljaisten, lämpimien toukokuun päivien
kirkasta valoa hohtava joukko
tanssii hänen takanaan.